

4

Byl jsem vzhůru, když se otec vrátil domů, a z dlouholeté zkušenosti jsem věděl, jak je neobratný, když se snaží chovat tiše. Při všech těch pozdních nočních příchodech a dlouhých případech bych předpokládal, že zná každé uvolněné prkno v podlaze v domě. Neznal. Zaslechl jsem vrznutí v chodbě a chrastění ledu, když stál dlouhé vteřiny před mými dveřmi. Když jsem byl mladší, probudil mě, aby si popovídal, obyčejně o špatných dnech, kdy se nějaký případ zvrtil do slepé uličky, nebo když byl někdo nevinny zraněn nebo přišel o život. Nikdy nemluvil o podrobnostech, ale už ve dvanácti či třinácti letech jsem chápal, že chce mluvit o normálních věcech, aby se ujistil, že jeho vlastní děti jsou v bezpečí. Takové noci byly častější, když Robert odešel do války, a rázem skončily, když se vrátilo jeho tělo. Teď to probíhalo takhle: otec stál na chodbě a led chrastil ve sklenici.

Když odešel, vrátil jsem se v myšlenkách k Jasonovi a útesu.

Bez váhání.

Dokonce se ani nepodíval.

Rozsvítil jsem lampu a otevřel krabici od bot plnou Robertových fotografií, některé byly pořízené, když byl ještě chlapec, další poslal z Vietnamu. Ty jsem si většinou prohlížel po nocích, jako byla tahle. Na některých vypadal vystrašeně, na jiných většinou ztraceně. Ne každý si toho samozřejmě všiml. Viděli by pohledného mladíka s náznakem úsměvu.

Ale já jsem znal Roberta líp než kdokoli jiný, dokonce líp než Jason. Naučil mě, jak se pilně učit, jak tvrdě hrát, najít své místo ve světě. Rok od roku však bylo těžší si ho připomínat, a tak jsem se stále častěji probíral fotografiemi. Ty jsem viděl, když jsem zavřel oči. Robert v džungli s pohledem doleva nebo stojící s ostatními muži na kraji spáleného pole. Dokonce i den, kdy skočil z Dáblovy římsy, se mi v duchu rozmazával. Místo toho jsem viděl Jasona a taky jsem cítil, jak mě k sobě stahuje. Co ode mě chtěl? Proč byl doma? Věděl jsem, co by řekl Robert, kdybych se ho mohl zeptat na zítřek.

Užívej si života, Gibby, ale myslí při tom.

Slyšíš, co ti říkám?

Cítíš to?

Civěl jsem dlouho do tmy, pak jsem si natáhl džínů, vzal jsem si z matčiny kabelky cigaretu a vyklouzl jsem na zápraží. Hvězdy byly bledé, vzduch chladný. Zapálil jsem si a pocítil jsem v sobě něco jako válku. *Buď jako Robert, nebo jako Jason. Buď dobrým synem. Špatným.* Pomyslel jsem si, že bych mohl sebrat whisky, ale zavrhl jsem to.

To bych začal pít dost brzo.

A podle všeho i lhát.

Došlo k tomu právě na zápraží – v devět ráno, otec za sebou zavřel dveře právě ve chvíli, kdy jsem se pokoušel nepozorovaně a neúspěšně vyklouznout.

„Gibby, Gibby. Počkej.“

Snažil se z tváře setřít policajtský výraz, ale bylo to pro něj obtížné, někomu důvěřovat.

„Jo, táto?“

Byl bosý, v džíněch a tričku s krátkým rukávem. „Kam jdeš?“

„Prostě ven.“ Poloviční lež.

„Zase do lomu?“

„Ještě nevím.“

„S Chancem?“

„Jo, počítám, že jo.“